

mydı? Hem sonra uzağa gitmeye ne gerek var. Yüksek Pazarkaya'nın birkaç ay önce yayımlanan **Oturma izni** adlı hikâye kitabını okuyun. Sorunun konuculuğunu göreceksiniz.

Sanata Saygısı Olmamak

Türk Dili dergisinin Ocak 1978 sayısında geçenlerde yitirdiğimiz Oğuz Atay'ın bir **hikâyesi**, başışlayın bir öyküsü yayımlandı. Adı **«Demiryolu Hikâyecileri - Bir Rüya»**, başışlayın **«Demiryolu Öykücükleri - Bir Düş»**.

Evet, yanılmadınız, Atay'ın hikâyesi başışlayın başlayarak bir güzel sadeleştirilmiş. Aslinin kopyesini görmesem inanmazdım böyle bir şeyi. Sanata, sanatçıya saygısı olan birinin inabileceğini de sanmıyorum.

Baştan sondan şöyle bir karşılaştırdım iki metni. İşte birkaç paragraftan seçtiğim sadeleştirme, başışlayın yalınlaştırma ya da arılaştırma örnekleri: Şehir... kent, hikâye-öyü, ümit-umut, ihmal etmek-savsaklamak, mehur-görevli, bedava-parasız, şiddetle-acımasızca, taze-yeni, halimiz haraptı-halimiz bitikti (niye durumumuz değil), muhakkak-ille de, hissediyordum-duyunsuyordum, şehir isimleri-kent adları, hayat-yaşam, hatırlamak-anımsamak v.b....

Üstelik sayın sadeleştirici, başışlayın yalınlaştırıcı ya da arılaştırıcı, hızını alamamış, kelime kelime değiştiremeyince cümle yapısını bozmakta ya da cümleyi kısaltırmakta sakınca görmemiş. «İstasyon **binasına** bitişik», «İstasyona bitişik» oluvermiş; «seyyar hikâye satıcılığı yapıyorduk» da (gezginci öykü satıcısıydık). Ama bu kadarı da az gelmiş olacak ki «Ayrıca sık sık karartma yapıyor, **İstasyonun ölgün ışıklar eserlerimizi aydınlatmaz oluyordu.**» cümlesi, enerjili tasarrufu çağırılarının bilinçaltını şartlaması sonucu olacak. «Ayrıca sık sık karartma yapıyorduk.» biçimine getirilivermiş.

Ötesine dayanamadım, birkaç tım karşılaştırmayı. Bir önerim var şimdi; tüm sanatçılarımıza, tüm yazarlarımıza: Boşuna kafa

patlatmayın, uğraşıp didinmeyin, hikâyeyizi, yazınızın konusunu gönderin arılaştırıcı boylara, bir güzel yazınlar sizin yerinize.

Şakası bile korkunç. Bir kurumun dergisinde o kurumun ilkelerine aykırı bir yazı yayımlanamaz doğaldır bu. Ama yayımlanmaz o kadar. Kimse de kınamaz sizi. Amacınıza uygun davranmışsınızdır. Dergide yayımlanan yazılardan kim ya da kimler sorumlusu görevleri de bu değil midir?

Bir başka yol daha vardır üstelik: Sanatçıya sormak onun onayını almak. Böylesi bir değiştirmeye izin verecek olanın sanatçılığında kuşku duymak gerekir gerçi, ama kendinizi doğrultusunda yeniden yazması sağlanabilir hiç değilse. Ya da kusura bakmayın der çeker hikâyesini.

Oğuş Atay yaşamıyordu denilecektir belki. Sanmıyorum. Hikâye ocak sayısında yayımlandığına göre, sadeleştirme işinin Atay'ın ölüm tarihi olan 13 Aralık'tan önce yapıldığı açık. Hem inandırıcı bir gerekçe de değil bu. Kurumun ilkeleri deyip bu sadeleştirmeyi doğal karşılayan TDK üyesi yazarlar (!) da var çünkü. Yetkilisi haydi haydi buluyordur bu hakkı kendinde.

Bir kuruma bağlı olmasa da, bir yayın organının belli ilkeleri vardır kuşkusuz. Bunlara uymak gerekir. Ama sanatçının ya da yazarın dergi yöneticisiyle bir çizgide anlaşmış olmaları da gerekir. Bu anlaşma, yöneticinin yazara danışmadan, keyfince onun anlatımıyla oynaması anlamına ise hiç gelmez. Hele böyle bir yeniden yazım sözkonusuyorsa. Üstelik değiştirilen metin bir hikâye metnidir. Bunun adı ne kimi ilkelere bağlılıktır, ne de devrimcilik. Düpedüz devrimciliktir ve tek bir adı vardır: Sanata saygısızlık.

TV'de Bir Açık Oturum

22.1.1978 pazar günü TV'de bir açık oturum izledik. Fethi Naci, Asım Bezirci ve Murat Belge'nin katıldığı, Rauf Mutluay'ın yö-

nettiği açık oturumun amacı, edebiyatımızın 1977'deki durumunu yayımlanan eserlerden yola çıkarak değerlendirmektir. Bu amaç nerêye kadar gerçekleşti, hangi pratik yara yönelikti, burasını tartışmayacağım. Belzeri programlardan birine katılmak onuruna eriştiğim için, yöneticisinden yapımcasına kadar işi ne ölçüde ciddiye aldıklarına (!) tanıklı olduğumdan gereksiz buluyorum tartışmayı. Yalnız gerek Fethi Naci'nin sözlerinin uyardığı tepki, gerekse yaptığı iş dolayısıyla 1977'de yayımlanan yapıtların çoğunu okumuş biri olarak çevrede doğrudan bana yöneltilen sorular bir iki söz söylememi zorunlu kılyor.

Hemen belirtiyim: Genelde Fethi Naci'nin düşünceleri doğru. Edebiyatımız açısından 1977 başarısız bir yıldır. Nitekim 1977'yi değerlendirenken bu olumsuzluğun altını çizdim. Artık, kimsenin kimseyi ekumadığından mı, yoksa Nesin Vakfı Edebiyat Yıllığı'nın biraz tuzlu oluşundan mı (aslıni ararsanız pahalı da değil ya), neden bilmem, yazdıklarım orada kalmış. İlgili bölümü aktaracağım şimdi. Hiç değilse bir polemğin içinde okunurluk kazanması olur böylece.

1977'deki madâl koşullar üzerinde durduktan sonra, rastlantı bu ya, Fethi Naci'nin bir düşüncesinden yola çıkarak şu değerlendirmeyi yapmışım:

«Geçtiğimiz aylarda TV'de izlediğimiz bir açık oturumda (6. 11.1977) Fethi Naci, Türk toplumunun hızlı bir değişim sürecine girdiğini, yazarlarımızın bu toplumsal gelişime ayak uyduramadığını söylüyordu. Katılmayacak bir yargı değil bu.

Elbette yazarın toplumsal gelişimi günü gününe yaptına yansıtması anlamı çıkarılmamalı bu yarıdan. Böylesi bir yanılın, 12 Mart dönemini konu alan öykü ve romanlarla hangi boyutlara ulaştığı görüldü. Bir şeyi daha gördük, asıl ders alınacak olanı; 12 Mart dönemini yanlış kavrandığını. Anlatılması gereken anlatılmadığını.

Bilinc kavramına getiriyor bu saptama blzi. Yazarın bilinçliliğine. Kuşkusuz, toplum yapısının, içinde yaşanan durumun bilimsel bilginin ışığında kavranması anlamına geliyor bu. Ele alınan, anlatılan insanın gerçekliği toplumsal ilişkilerde beliriyor çünkü. Toplum yapısındaki gelişme kavranamamış, çelişkiler çözülmemişse gerçekliğin bütün boyutlarıyla verilebilmesi olası mı?

Öykü de, roman da bu sorulara karşı karşıya günümüzde. Sanatın görevi dünyanın değişimine katkıda bulunmak, bu değişimi hızlandırmaksa, önce değişimin boyutlarının bilinmesi gerek. Bunun için de seçti yetmiyor artık. Gözlenen gerçekliğin yansıtılması da. Gerçeği, yaşandığını yorumlamak, okura dünyadaki yerini göstermek gerekiyor. Bilinçlenme sürecinin hızlanması, toplumsal bilincin oluşması buna bağlı. Bu ise önce sanatçının bilinçlenmesini zorunlu kılyor. Günümüz sanatçısı bilimsel bilgiyle donanmış olmalı bu nedenle. Okurun gerisinde kalmamalı. Gerçekliği, bireysel ya da toplumsal olsun, yaşamın değişkenliği içinde yansıtılabileli.

1977'de yayımlanan öykü kitaplarıya romanlara baktığımızda bu yolda bir atılım görüyoruz. Yazarlarımız insana, insanın ve toplumun sorunlarına el-yordamıyla yaklaşıyorlar sanki. Genel, orta malı bilgilerle yetinmiyorlar. Toplumcu tavır, toplumsal duruma ilgili kimi bilgilerle sıralamak olarak alıyor; bozukluğunu gösterdikleri düzeni ancak işçi sınıfının değiştirebileceğini belirtmeyi devrimcilik sayıyorlar. Ama öykülerde, romanlarda ne işçiye, ne işçinin dünyasına rastlayabiliyorsunuz. Yaratılan işçi kahramanlar hep birer kukla, yaşamıyor, soluk almıyorlar.

İşte yazarlarımızın çözmek zorunda oldukları sorun bu. 1975, 1976 yıllarında ulaştığı çizgiyi aşmak zorunda öykümüz romanımız. Okur yazarını arıyor çünkü. İgi yitirilmişse, yazılan okunmuyorsa, tek neden ağırlaşan mad-

di koşullar olamaz. Sanatın bir gereksinim olduğunu kabulleniyorsak suçlu kendimizde de aramamız gerekiyor. Yazdıklarımızda... Yazdıklarımızın içeriğinde, biçiminde,

işçinin öyküsü yazılın demiyorum. Bu bir örnektir yalnızca. Hangi sınıftan olursa olsun insanı anlatmak öykünün, romanın görevi. Bunu biliyoruz. Tarihsel ve toplumsal bağlamı içinde insanı ama. Duygulanımları, özellikleri, bencilliği göz ardı edilmeden; toplumdaki, dünyadaki yerine oturtularak; ilişkileri, eylemleri, değişkenliği unutulmadan...

Bu düşünceler hikâye ve romanda görülen tıkanmayla ilgili. Ama yalnız bu alanda değil biçimine katılmadığımızı belirtmedebiyatın bütün türlerinde bir tıkanma görüldü. Bunun aşılacağına inanıyorum.

Yalnız, Fethi Naci'nin düşüncelerinin özüne değil, söyleniş biçimine katılmadığımızı belirtmeliyim. Dakikalarla sınırlı bir konuşmada, gerekçelerini sıralama şansından yoksunken kestirip atmak, altmış aşkın eser yok saymak, hem o eserlerin yazarlarına, hem de okura karşı onaylanabilecek bir davranış olmasa gerek. Okur sayısının sınırlılığından yakınırken, otorite olarak tanıtılan birinin yirmi milyon seviriciye seslenerek okumamakla bir şey yitirmediklerini söylemesi, elbette hoşgörüle karşılanamaz. Yargıları yüzde yüz doğru olsa da. Eleştirinin görevi yok saymak değil, yok saydığını var kılanın koşullarını arayıp bulmaktır kanımca.

ATILMA ÖZKIRIMLI

«SINIF MÜCADELESİ KESİNTİSİZDİR»

LE MONDE'un Samora Machel'le röportajı, 27.4.1976

LE MONDE'un kendisiyle yaptığı aşığıdaki röportajda Mozambik lideri Samora Machel, halk ikti-

darının güvencik altına alınması için yerine getirilmesi gereken görevlerin bir tablosunu çiziyor. Açıkça ortaya konuyor ki, devrimci-demokratik süreç, sömürgecilerin sürülüp atılmasıya sona ermiş değil, tersine FRELIMO'nun önderliğindeki sınıf mücadelesi şimdi daha güçlü biçimde ideolojik burjuva etkilerine karşı verilmektedir.

Kommunistischer Bund Afrika Komisyonu

LE MONDE: Mozambik'i yönetirken hangi güçlere dayanıyor-sunuz ve ne tür bir dirençle karşılaşıyorsunuz?

MACHEL: Devrimci sürecin gücü, her zaman vurguladığımız gibi, işçilerle köylüler arasındaki ittifaka dayanır. Doğrudan doğruya, ya da bilimsel alanlarda, devlet hizmetlerinde olduğu gibi devletçi yoldan, madâl malları üretene ve mülksüz bulunan bütün işçilerin geniş bir cephesi vardır.

Buna karşılık «ulusal» burjuvazi yoktur. Bizim «sömürgeci» bir burjuvaziyi kapsayan «işsel» bir burjuvazimiz var.

Sömürgeci burjuvazi, vahşi sömürüş ve baskıcı sistemiyle büyük zenginlikleri biriktirmişti. Bu burjuvazinin varoluşu, sömürgeci savaşa, PIDE'ye ve katliamlara dayanır. Sömürgeci sistem çökerken sözcüklerini burjuvaziye de birlikte çökertti. Önceki tutumundan ötürü hiç desteği bulunmayan burjuvazinin çoğunluğu da ülkeyi terk etti ve zenginliklerini garantör kimselere bırakmaya çalıştı.

Mozambik'in, en fazla 30.000 kişiyi geçmeyen küçük ve orta burjuvazisi, oldukça yeni bir yaratımdır. Bu burjuvazi kesimi, Caetano'nun sömürgeci savaşı kaybettğine inandığı, demagojik yöntemlerle sömürgeci burjuvaziye Afrikalıları katmayı denediği ve onlara birkaç lokma bir şeyler dağıttığı sırada olmuştu; küçük bir ev sahibi olmanın imkânları vardı o sınırlar. En iyi ih, timalle bu burjuvalar «geliştirilmeye» teşvik ediliyorlardı, çünkü ara-öğelerden başka hiçbir şey alamazlardı: Eğer bunlar ulusal

burjuvazi olarak şekillenebilse- terdi, yönetimdeki faşist sömür- geci burjuvazinin hasmı ve rakibi olurlardı.

Bu dönemde sadece iki güc vardı: FRELİMO ve sömürgecilik. Caetano, bu üçüncü gücü yaratmaya çalışırken, FRELİMO'ya bir düşman daha kazandıracan- dından emindî ve böylece FRE- LİMO'dan iktidarı almayı umu- yordu.

Bundan ötürü Mozambik bur- juvazisi özünde hiçbir biçimde ekonomik iktidara sahip değıldi- r. O daha en ufak bir tarımsal ya da sınıf girişime sahip olma fırsatı bile bulamamıştır. O sa- dece efendisinin vekili olmaya çağrıldığı için burjuvazidir. Söm- mürgelerin kültürüne tapar ve bizim kendi kültürümüz olduğu- nu bilmezlikten gelir. Bu yüzden o kişisiz bir burjuvazidir ve bu koşullar altında onun direnç gösterip gösteremeyeceğini ken- di kendime soruyorum.

LE MONDE: Yani burjuvaziye karşı mücadele her şeyden önce ideolojik bir mücadele olu- yor?

MACHEL: Evet.

LE MONDE: Siz hep eski kurtar- ılmış bölgelerle Portekiz egem- leniğı altındaki bölgeler ara- sında, kentlerle kırsal yöreler ara- sında ayırım yapıyorsunuz. Ne- den?

MACHEL: Kurtarılmış bölgeler, sömürgeci sömürden kurtarıl- mıştı. Ama aynı zamanda batıl inançlardan ve insanların doğa- üstü güçlere teslim edilmesin- den de kurtarılmıştı. Bize göre devrimin ilk niteliğı toplumun, ve düşünce tarzının temelden dönüştürülmesi, insanlar arasın- da sevgi üstüne kurulmuş ilişki- lerin şu iki temel araçla oluştu- rulmasıdır: kolektif değerlerin egemenliğı ve yaratıcı inşiyatlı- nın serbest bırakılması. Bu dev- rimci fetihleri bütün ükeye yay- mamız gerek, özellikle de kent- lere.

LE MONDE: Mozambik, hangi tip ekonomik gelişmeyi yeğleyecek? **MACHEL:** Biz, bu gelişmenin tem- elini olarak tarımı seçtik, çünkü tarım daha az yatırım gerektirir-

yor, bu alanda kurtarılmış böl- gelerde edindiğimiz birçok tec- rübeye sahibiz ve yığınların en acil sorunlarını çözmeye yaraya- cak sonuçları hemen elde ede- biliriz; yani beslenme ve giyinme sorunlarını kastediyorum. Fakat sanayiil de ileriye doğru itiş sağı- layacak öge olarak görüyoruz. tarımsal üretimin artırılması da ona bağlı. Sadece, ülkemizin muazzam doğal kaynaklarını ya- rarlı biçimde kullanacak olan a- ğır sanayi, refahımızın temelini oluşturabilir ve ulusal bağımsız- lığımızı güvence altına alabilir.

LE MONDE: Yani Batı'lı ekono- mi çevreleriyle bağlantıyı kese- ceksiniz?

MACHEL: Her şey süreç içinde olur. Fakat bizim temel görevi- miz bağımlı olmamaktır. Hem sosyalist hem de Batı'lı ülkelerle seve seve işbirliğine gireriz. Ya- pılan yardımların neden olduğu bağımlılığa son vermek istiyoruz.

LE MONDE: Bu politik ve ekono- mik hedeflere ulaşmak için han- gi iktidar modelini kuracaksınız?

MACHEL: Bir üsdeki köylüye ya da savaşıya neye karşı savaşı- tığını sorduğunuzu düşünün: sö- mürgeciliğe ya da kapitalizme karşı. On yıllık silahlı mücadele içinde o, bu ikisi arasında hiç ayırım yapmamıştır. Halkımız, sö- mürgeciliğı reddederken, kapital- izmi de reddetti. Biz 'halk de- mokrasisi'ni, işçi-köylü ittifakı- nın iktidarının kurulduğu güncel bir aşama olarak tanımladık. Bu aşama, en önemli üretim araçla- rının toplumsallaştırılmış bulun- duğı ve çalışan kitlelerin devle- te, bilimlere ve kültüre egemen olduğu bir toplumu öngösterir.

LE MONDE: Ve bu aşama FRE- LİMO'nun çetik bir ele sahip ol- masını gerektiriyor, öyle mi?

MACHEL: Sınıf olarak intihar e- den bir sınıf yoktur. Bir sınıfa karşı mücadele etmek ve onu yıkmak gerekir. Kesin bir yol ayır- mını koyabilmesi için FRELİMO' nun sürekli sıkı bir döğüşü sür- dürmesini, bir temizliğe girişme- sini zorunlu kılıyor bu mücadele. Sömürücü sınıfta işçiler arasın- da bir ayırım, bir araya geleme- me durumu vardır, birlikte va-

roluş yoktur. Bu sınıf mücadelesi, yeni bir insanın yaratılmasını zorunlu kılar ve yeni insan, mü- cadele içinde doğar. Fikidlerin mücadelesi içinde; yeninin yaşa- yabilmesi için eskinin kökünü kurutma amacıyla verilen o ke- siksiz mücadelenin içinde. Yaratıcı inşiyatlı sürekli daha çok serbest kılacak, kafa ve el (kol- ç) arasındaki çelişkiyi ortadan kaldıracak olan bu yeni insanın doğumuna yardım edeceğiz. İki- sinin ortası yoktur.

LE MONDE: Mozambik'teki Por- tekizlilerin bugün ne gibi bir rolü olabilir?

MACHEL: Mozambik'teki Por- tekizler Mozambikli değildir. Por- tekiz'deki Mozambikliler de Por- tekizli değildir. Gerçi Mozambik' te yabancılar önemli rol oynaya- bilirler, ama bunun ikincil bir şey olması gerekir, çünkü asil rolü Mozambikliler oynamalı. Halkla- rımız arasında dostluk kurulabi- lmesi için sömürgeciliğın ortadan kalkması öngösterilmiştir. Ama bu- nun için daha fazlası da gerek- li: sömürgeciliğın yol açtığı yan- sonuçların ortadan kalkması.

Bu nedenle Mozambik'teki Por- tekizliler, sömürgeci ayrıcalık- larının geçmişte kaldığını kabul etmeli ve hâlâ eski sistemde ya- şadıkları düşüncesini bırakmalı- dırlar. Ayrıcalıkları olmaksızın bugün Mozambik'te yaşamaya- çağını düşünenler için sözkonusu olan, onların buradaki varlığının istenmediğidir. Bu nedenle Por- tekizlilerin yığınlar halinde Mo- zambik'i terk etmelerine yardım ediyoruz.

LE MONDE: Afrika devriminin kaderinin Angola'da belirlendiğini söylediniz. MPLA'nın zaferin- den ne gibi sonuçlar çıkartıyor- sunuz?

MACHEL: İlk olarak, bu zafer Afrika'daki ilerici güçlere bir takviye olmuş ve emperyalizmin, artık öyle istediğı gibi müdahale edemediğini göstermiştir.

İkincisi, bu zafer halkların, kendilerine uyan politik, ekono- mik ve toplumsal sistemi özgül- re seçme hakkını onaylamakta- dır. Bu seçme emperyalist güc- lerin işi değildir.

Üçüncüsü, bu zafer Güney Af- rika'nın saldırgan ve yayılmacı özelliğini açığa çıkarttı ve onun askerî üstünlük mitosunun yanıp kül olmasını sağladı. Bizzat Gü- ney Afrika, kendisinin durgun- luk durumunda olduğu Namibia' daki mücadelenin gelişmesi için uygun koşulları yarattı. Angola' da bir ateşli tutuşturdu. Namibia' ya geri çekilişi sırasında bu ateşli de birlikte götürdü. Ve eğer baş- ka halklara da saldırsa, gene aynı şey olacak: her yandan saldı- rı karşısında kalacak.

LE MONDE: Sizin görüşünüze göre, Rodezyalı milliyetçiler ne tür bir mücadele vermeliydiler?

MACHEL: Bugün hâlâ düşmanın tam doğru tanıını konusunda bû- lûk bir kafa karışıklığı var. Hâ- lâ beyazların siyahlara egemen olması gibi kavramlarla düşünül- lüyor. Sadece bir halk savaşı, düşmanı deri rengi ve ırk kav- ramlarından başka biçimde tanı- nılamayı mümkün kılacaktır. Siyah ve beyaz tüm Rodezyalı- lar, bu mücadelenin, sömürce- lerle sömürülenleri, ezenlerle ezilenleri karşı karşıya getiren bir sınıf mücadelesi olduğunu; bu savaşın sadece insanları değil, düşünceleri de kurtarması ge- reken bir kurtuluş savaşı oldu- ğunu keşfedecekler o zaman.

Rodezya'da bugün temel so- run, manevî alanda sömürgeci- likten kurtulmadır; beyazların üs- tünlük kompleksinin, siyahların aşağılık kompleksinin son bul- masıdır. Öte yandan halk sava- şı, kitleleri ve savaşçıları bir a- raya toplayarak, ortak bir dü- şüncenin filizlenmesine ortam hazırlar. Bu ortak düşünceden, saldırı ve savaş amaçlarının bir tanımı oluşur ve bir önder kadro yetişir. Sonuçta halk savaşının yaratacağı kurtarılmış bölgeler, üstünde geleceğın devletin ve aynı zamanda insanlar arasın- da yeni bir ilişki türünün kuru- lacağı yeni temelleri güvenlik al- tına alacaklardır. Bu savaş, bir halk savaşı olacağı için, uzun sürecekliir.

LE MONDE: Bloksuzluk politika- nıza nasıl bir anlam yükliyorsunuz?

MACHEL: Bir bloksuzluğu, bü- yük bir anti-emperyalist cephe içerisinde askerî blokların par- çası olmayan tüm devletlerin a- nayasası olarak görüyoruz. Ulus- lararası ilişkilerde eşitliğı ve ül- kelerin kaynaklarını, çalışan kitlelerinin mutluluğı yolunda kullanma haklarını yürürlüğe koymak için birleşen küçük ve orta devletlerin bir cephesi... Biz, aktif bir bloksuzluk istiyoruz. **LE MONDE:** FRELİMO'nun bunalımlar içerisinde büyüdüğünü an- lattınız. Gelecekte de böyle bur- nalımların olması kaçınılmaz mı?

MACHEL: Bunalım kesintisizdir. Sadece o, ileri adımlar atma ve neyin tam doğru, neyin yanlış ol- duğunu ayırtma imkânını bize verir. Mücadele, halka hizmet etmek isteyenlerle kendi kişisel çıkarlarına hizmet isteyenler ara- sında geçmektedir. Sınıf müca- selesi, önlenmez ve kesintisizdir. Sadece o, o eski şamatayı ve anarşiyi olduğu gibi gelenekçili- ği de ortadan kaldırma imkânını sağlar.

DIE INTERNATIONALE, Sayı 22, Eylül 1976, s. 39.

Çeviren: Ümit KIVANÇ

Arbeiterkampf tarafından dergi- mize gönderilen bir çağrıyı ve dolayısıyla Fransa Baskılara Karşı Koordinasyon Komitesi'nin soruşturması aşağıda veriyoruz.

Stuttgart Stammheim cezae- vindeki «intihar» ve «intihara» te- şebbüs» olaylarının üzerinden daha bir ay bile geçmeden, 12 Kasım günü yine bir RAF tutuk- lusunun, Ingrid Schubert'in Mü- nih Stadelheim cezaevinde «in- tihar» ettiği bildirildi. Bu intihar- ların ne dereceye kadar gerçek intiharlarla ilişkisi bulunduğu a- paçık ortada iken, Federal Al- manya'da tüm basınla katkısıyla oluşturulan kamuoyu ve «terö- rizm sempatisi» olarak dam- galanma korkusu yüzünden, İle- rici demokrat kesimin önemli bir kısmı görüşlerini açıkça söyle-

yemekte ve ülkede etkin bir direniş oluşturulamamaktadır. Yeni «intiharlar» ancak uluslar- arası destek önleyebilir. Bundan dolayı sizleri Fransa Baskılara Karşı Koordinasyon Komitesi'nin çağrısına uymaya ve uluslararası soruşturma ko- misyonuna katkıda bulunmaya çağırıyoruz.

Arbeiterkampf
Yunanistan - Türkiye Komisyonu

ÇA ĞIRI

Fransa baskılara karşı koordi- nasyon komitesinin açıklaması: Avrupa baskılara karşı koordi- nasyon komiteleri Stammheim cezaevinde meydana gelen ve Andreas Baader, Gudrun Ensslin ve Jan Carl Raspe'nin ölümü ve Irmgard Möller'in yaranlanma- sıyla sonuçlanan olayın tüm yönlerini ve ayrıntılarını, olaylar hakkında verilen resmi açıkla- malardeki karanlık noktaları ve çelişkileri göz önünde bulundur-arak tartışmaya karar verdi. Komisyonun kimlerden oluştuğı ilerde açıklanacaktır. İlişikte su- nulan soru listesi şu andan İti- baren ilk çağışma materyali ola- rak saptanmıştır.

Fransa Baskılara Karşı
Koordinasyon Komitesi adına
E. Guattari

STAMMHEIM CEZAEVİNDE AN- DREAS BAADER, GUDRUN ENSSLIN VE JAN CARL RASPE' NİN ÖLÜ, IRMGRAD MÖLLER' İN YARALI OLARAK BULUN- DUKLARI OLAYLAR HAKKINDA SORU LİSTESİ :

A. «Silahların cezaevine nasıl girdiğın üzerine sorular

1. Soruşturmayı sürdüren gö- revliler, silahların hücrelere ne şekilde girdiğini nasıl açıklıyor- lar? Baden - Württemberg başba-kanı Filbinger'in silahların hü- crelere, avukatlar tarafından par- çala parçala taşınarak sokulduğu yolundaki açıklama- sı hangi temele dayanıyor? Her görüşmeden önce avukatlar da diğer görüşmeler gibi, tüm metal parçalarına karşı duyarlı